

Ustawa
z dnia ..... 2019 r.
Pakiet Społeczny Ludowców
oraz o zmianie niektórych innych ustaw

Art. 1

W ustawie z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci (Dz. U. 2016 poz. 195 z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 2 skreśla się pkt.:1-4, 6, 7, 19, 20;
- 2) w art. 5 skreśla się ust. 3 i 4;
- 3) art. 5 otrzymuje brzmienie:

Art. 5. 1. Świadczenie wychowawcze przysługuje osobom, o których mowa w art. 4 ust. 2, w wysokości 500,00 zł miesięcznie na dziecko w rodzinie.

1a. Świadczenie wychowawcze na niepełnosprawne dziecko przysługuje w wysokości 1000,00 zł miesięcznie na dziecko w rodzinie.

2. W przypadku urodzenia dziecka albo ukończenia przez dziecko 18. roku życia kwotę świadczenia wychowawczego przysługującą za niepełny miesiąc ustala się, dzieląc kwotę tego świadczenia przez liczbę wszystkich dni kalendarzowych w tym miesiącu, a otrzymaną kwotę mnoży się przez liczbę dni kalendarzowych, za które to świadczenie przysługuje. Kwotę świadczenia wychowawczego przysługującą za niepełny miesiąc zaokrągla się do 10 groszy w górę.

2a. W przypadku gdy dziecko, zgodnie z orzeczeniem sądu, jest pod opieką naprzemienną obydwójga rodziców rozwiedzionych, żyjących w separacji lub żyjących w rozłączeniu sprawowaną w porównywalnych i powtarzających się okresach, kwotę świadczenia wychowawczego ustala się każdemu z rodziców w wysokości połowy kwoty przysługującego za dany miesiąc świadczenia wychowawczego.

- 4) art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Art. 6. Rada Ministrów może, w drodze rozporządzenia, zwiększyć wysokość kwoty, o której mowa w art. 5 ust. 1 i 1a, biorąc pod uwagę prognozowany średnioroczny

wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem, przyjęty w ustawie budżetowej na dany rok kalendarzowy.”;

5) skreśla się art. 7;

6) w art. 13 w ust. 4 skreśla się pkt. 1 i 2;

7) w art. 13 skreśla się ust. 16-19;

8) w art. 13 ust. 22 otrzymuje brzmienie:

„22. Minister właściwy do spraw rodziny określi, w drodze rozporządzenia, sposób i tryb postępowania w sprawach o przyznanie świadczenia wychowawczego oraz szczegółowy zakres informacji, jakie mają być zawarte:

1) we wniosku o ustalenie prawa do świadczenia wychowawczego,

2) w oświadczeniach niezbędnych do ustalenia prawa do świadczenia wychowawczego – kierując się koniecznością zapewnienia prawidłowego przebiegu postępowania w sprawach o przyznanie świadczenia wychowawczego oraz przekazywania dokumentacji niezbędnej do sprawnej realizacji, w tym drogą elektroniczną, zadań w zakresie świadczenia wychowawczego.”;

9) w art. 13 w ust. 23 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) oświadczeń niezbędnych do ustalenia prawa do świadczenia wychowawczego.”;

10) w art. 14 w ust. 2 w pkt. 1 skreśla się lit.: ib, ic, j, l;

11) art. 17 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„17. 1. Organ właściwy oraz wojewoda ustalający prawo do świadczenia wychowawczego są obowiązani do samodzielnego uzyskania lub weryfikacji drogą elektroniczną, za pośrednictwem ministra właściwego do spraw rodziny, lub drogą pisemną, od organów podatkowych lub ministra właściwego do spraw finansów publicznych, organów emerytalno-rentowych oraz z rejestrów publicznych, w tym z rejestru PESEL, o którym mowa w przepisach o ewidencji ludności, oraz drogą elektroniczną, za pośrednictwem ministra właściwego do spraw rodziny z systemu informacji oświatowej, o którym mowa w przepisach o systemie informacji oświatowej, z Centralnego Wykazu Ubezpieczonych, odpowiednio:

1) danych, o których mowa w art. 14 ust. 2 pkt 1 lit. a, b, d, f, g, ia oraz k;

2) informacji o legitymowaniu się odpowiednim orzeczeniem wydanym na podstawie przepisów ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 511, 1000, 1076 i 1925), obejmującej następujące dane:

a) datę i rodzaj wydanego orzeczenia,

- b) datę złożenia wniosku o wydanie orzeczenia o niepełnosprawności albo o stopniu niepełnosprawności,
- c) okres, na jaki zostało wydane orzeczenie.”

12) art. 18 otrzymuje brzmienie:

„Art. 18. 1. Prawo do świadczenia wychowawczego ustalane jest na okres od dnia 1 października do dnia 30 września roku następnego.

2. Prawo do świadczenia wychowawczego ustala się, począwszy od miesiąca, w którym wpłynął wniosek z prawidłowo wypełnionymi dokumentami, do końca okresu, o którym mowa w ust. 1, nie wcześniej niż od dnia odpowiednio urodzenia się dziecka, objęcia dziecka opieką lub przysposobienia dziecka.

3. Jeżeli w okresie trzech miesięcy, licząc od dnia wydania orzeczenia o niepełnosprawności lub orzeczenia o stopniu niepełnosprawności, zostanie złożony wniosek o ustalenie prawa do świadczenia wychowawczego uzależnionego od niepełnosprawności, prawo to ustala się, począwszy od miesiąca, w którym złożono wniosek o ustalenie niepełnosprawności lub stopnia niepełnosprawności.

4. W przypadku gdy prawo do świadczenia wychowawczego uzależnione jest od niepełnosprawności dziecka, prawo do świadczenia wychowawczego ustala się na okres, o którym mowa w ust. 1, chyba że orzeczenie o niepełnosprawności lub orzeczenie o stopniu niepełnosprawności zostało wydane na czas określony. W tym przypadku prawo do świadczenia wychowawczego ustala się do ostatniego dnia miesiąca, w którym upływa termin ważności orzeczenia, nie dłużej jednak niż do końca okresu, o którym mowa w ust. 1.”;

13) w art. 24 skreśla się ust. 2 i 3;

14) art. 27 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„Art. 27. 1. Organ właściwy oraz wojewoda mogą bez zgody strony zmienić lub uchylć ostateczną decyzję administracyjną, na mocy której strona nabyła prawo do świadczenia wychowawczego, jeżeli uległa zmianie sytuacja rodzinna mająca wpływ na prawo do świadczenia wychowawczego, członek rodziny nabył prawo do świadczenia wychowawczego w innym państwie w związku ze stosowaniem przepisów o koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, osoba nienależnie pobrała świadczenie wychowawcze lub wystąpiły inne okoliczności mające wpływ na prawo do świadczenia wychowawczego.”;

Art. 2

W ustawie z dnia z dnia 26 stycznia 1982 r. Karta Nauczyciela (Dz. U. 1982 Nr 3 poz. 19 z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 30 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Średnie wynagrodzenie nauczycieli stanowi dla:

- 1) nauczyciela stażysty – 120%,
- 2) nauczyciela kontraktowego – 131%,
- 3) nauczyciela mianowanego – 164%,
- 4) nauczyciela dyplomowanego – 204%

– kwoty bazowej, określanej dla nauczycieli corocznie w ustawie budżetowej.”

2) w art. 30 po ust. 5 dodaje się ustęp 5a w brzmieniu:

„5a. Wysokość minimalnych stawek wynagrodzenia zasadniczego dla nauczycieli, o których mowa w ust. 5 obowiązujących od dnia 1 maja 2019 r. wynosi:

1) Dla nauczycieli stażystów z:

- a) tytułem zawodowym magistra z przygotowaniem pedagogicznym – 3538 zł,
- b) tytułem zawodowym magistra bez przygotowania pedagogicznego, tytułem zawodowym licencjata (inżyniera) z przygotowaniem pedagogicznym – 3250 zł,
- c) tytułem zawodowym licencjata (inżyniera) bez przygotowania pedagogicznego, dyplomem ukończenia kolegium nauczycielskiego lub nauczycielskiego kolegium języków obcych, pozostałym wykształceniem – 3230 zł.

2) Dla nauczycieli kontraktowych z:

- a) tytułem zawodowym magistra z przygotowaniem pedagogicznym – 3611 zł,
- b) tytułem zawodowym magistra bez przygotowania pedagogicznego, tytułem zawodowym licencjata (inżyniera) z przygotowaniem pedagogicznym – 3289 zł,
- c) tytułem zawodowym licencjata (inżyniera) bez przygotowania pedagogicznego, dyplomem ukończenia kolegium nauczycielskiego lub nauczycielskiego kolegium języków obcych, pozostałym wykształceniem – 3250 zł.

3) Dla nauczycieli mianowanych z:

- a) tytułem zawodowym magistra z przygotowaniem pedagogicznym – 3965 zł,
- b) tytułem zawodowym magistra bez przygotowania pedagogicznego, tytułem zawodowym licencjata (inżyniera) z przygotowaniem pedagogicznym – 3584 zł,

c) tytułem zawodowym licencjata (inżyniera) bez przygotowania pedagogicznego, dyplomem ukończenia kolegium nauczycielskiego lub nauczycielskiego kolegium języków obcych, pozostałym wykształceniem – 3268 zł.

4) Dla nauczycieli dyplomowanych z:

a) tytułem zawodowym magistra z przygotowaniem pedagogicznym – 4483 zł,

b) tytułem zawodowym magistra bez przygotowania pedagogicznego, tytułem zawodowym licencjata (inżyniera) z przygotowaniem pedagogicznym – 4033 zł,

c) tytułem zawodowym licencjata (inżyniera) bez przygotowania pedagogicznego, dyplomem ukończenia kolegium nauczycielskiego lub nauczycielskiego kolegium języków obcych, pozostałym wykształceniem – 3651 zł.”

Art. 3

W ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. 2004 Nr 210 poz. 2135 z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 131c. ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„Art. 131c. 1. Na finansowanie ochrony zdrowia przeznaczają się corocznie środki finansowe w wysokości nie niższej niż 6% produktu krajowego brutto, z zastrzeżeniem że wysokość środków finansowych przeznaczonych na finansowanie ochrony zdrowia w latach 2018–2019 nie może być niższa niż:

1) 4,78% produktu krajowego brutto w 2018 r.;

2) 5,50% produktu krajowego brutto w 2019 r.;

Art. 4

W ustawie z dnia 9 maja 2018 r. o szczególnych rozwiązaniach wspierających osoby o znacznym stopniu niepełnosprawności (Dz.U. 2018 poz. 932) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 1 otrzymuje brzmienie:

„Art. 1. Ustawa określa szczególne uprawnienia świadczeniobiorców posiadających orzeczenie o znacznym stopniu niepełnosprawności w zakresie dostępu do świadczeń opieki zdrowotnej oraz przyznania dodatku rehabilitacyjnego.”

2) po art. 4 wprowadza się art. 5 w brzmieniu:

„Art. 5. Świadczeniobiorcy posiadającemu orzeczenie o znacznym stopniu niepełnosprawności przysługuje dodatek rehabilitacyjny w wysokości 500 zł miesięcznie.

2. Minister właściwy do spraw zabezpieczenia społecznego określi, w drodze rozporządzenia, zasady przyznawania i wypłacania dodatku, o którym mowa w ust. 1.”.

Art. 5

W ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2012 r. poz. 361, z późn. zm.) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 21 w ust. 1 po pkt 8b wprowadza się pkt 8c w brzmieniu:

„8c) dodatek rehabilitacyjny otrzymany na podstawie przepisów o szczególnych rozwiązaniach wspierających osoby o znacznym stopniu niepełnosprawności;”

Art. 6

Różnica w wysokości aktualnych minimalnych stawek wynagrodzenia zasadniczego dla nauczycieli, o których mowa w art. 2 zostanie pokryta z budżetu państwa.

Art. 7

Ustawa wchodzi w życie 14 dni po dniu ogłoszenia.

Uzasadnienie

Projektodawcy, wychodząc naprzeciw oczekiwaniom licznych grup społecznych, proponują wprowadzenie pakietu rozwiązań prospołecznych. Głównym celem projektu jest zapewnienie należytego poziomu finansowania wsparcia osób niepełnosprawnych, wprowadzenie powszechnego systemu wsparcia dla rodzin z dziećmi, zwiększenie poziomu finansowania opieki zdrowotnej oraz wprowadzenie systemowych podwyżek dla nauczycieli.

Przechodząc do omawiania konkretnych rozwiązań należy rozpocząć od wprowadzenia powszechnego prawa do korzystania ze świadczenia wychowawczego, tzw. „500+”. Należy zauważyć na wstępie, że „... przy ustalaniu prawa do świadczenia wychowawczego na pierwsze dziecko, co do zasady, brane są pod uwagę dochody osiągnięte w roku kalendarzowym poprzedzającym okres, na jaki ustalane jest prawo do świadczenia wychowawczego. W przypadkach określonych w ustawie, dochód ten pomniejsza się o dochód utracony lub powiększa o dochód uzyskany. W przypadku ustalania prawa do świadczenia wychowawczego na pierwszy okres, który trwał od 1 kwietnia 2016 r. do 30 września 2017 r., rokiem kalendarzowym, z którego dochody stanowiły podstawę ustalenia prawa do świadczenia wychowawczego, był rok kalendarzowy 2014, natomiast w przypadku ustalania prawa do świadczenia wychowawczego na okres od dnia 1 października 2017 r. do 30 września 2018 r. jest to 2016 r....” co jak widać obarczone jest istotnymi komplikacjami dla beneficjentów systemu.

Wprowadzenie progu dochodowego przy świadczeniach 500+ zgodnie z art. 5 ust. 3 i 4 ustawy „świadczenie wychowawcze przysługuje na pierwsze dziecko osobom, których dochód rodziny w przeliczeniu na osobę nie przekracza kwoty 800,00 zł, lub sytuacji, gdy „członkiem rodziny jest dziecko niepełnosprawne, świadczenie wychowawcze przysługuje na pierwsze dziecko, jeżeli dochód rodziny w przeliczeniu na osobę nie przekracza kwoty 1200,00 zł” należy uznać za niewystarczający.

Ustawa o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci, wprowadziła program wsparcia rodzin przy pomocy świadczenia 500 zł na drugie dziecko, podczas gdy świadczenie na

pierwsze dziecko zostało ograniczone przez progi dochodowe na jednego członka rodziny. Wprowadzenie sztywnych kryterium dochodowego spowodowało, iż znaczna liczba rodzin z jednym dzieckiem a także samotnie wychowujących dzieci została wykluczona z możliwości wsparcia finansowego.

W ocenie projektodawców świadczenie wychowawcze powinno być adresowane dla każdego dziecka bez rozróżniania czy w danej rodzinie jest jedno, dwójka czy trójka dzieci. Prawo do świadczenia ograniczone wysokością dochodu na członka rodziny jest obarczone niesprawiedliwością, szczególnie w sytuacji skrajnych przypadków przekroczenia progu dochodowego o 1 złotówkę, rodzice tracą prawo do otrzymania świadczenia wychowawczego. Wprowadzenie przedmiotowej nowelizacji wyeliminuje negatywne skutki wprowadzenia progów dochodowych, doprowadzając do ich wyeliminowania z systemu.

Zgodnie, ze Sprawozdaniem Rady Ministrów z realizacji ustawy o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci w latach 2016-2017 liczba dzieci uprawnionych do świadczeń w ramach Programu „Rodzina 500+” w pierwszym okresie świadczeniowym obejmującym okres kwiecień 2016 r. – wrzesień 2017 r. wynosiła przeciętnie 3 919,3 tys. dzieci, z czego 47,7 tys. stanowiły dzieci w pieczy zastępczej. Na koniec okresu świadczeniowego liczba dzieci uprawnionych do świadczeń wynosiła 3 994,7 tys., w tym 47,5 tys. dzieci w pieczy zastępczej. Biorąc pod uwagę pierwszy miesiąc obowiązywania ustawy, kiedy uprawnionych było 3 831 tys. dzieci, do końca okresu świadczeniowego nastąpił wzrost o 163 tys. uprawnionych.

Udział dzieci uprawnionych do świadczeń w ramach Programu „Rodzina 500+” w ogólnej liczbie dzieci do 18. Roku życia wyniósł na koniec pierwszego okresu świadczeniowego 57,7%. W drugim półroczu 2017 r. który obejmował początek nowego okresu świadczeniowego przeciętna liczba dzieci uprawnionych do świadczeń w ramach Programu „Rodzina 500+” wynosiła 3 740,6 tys. dzieci, w tym 48 tys. dzieci w pieczy zastępczej. W drugim półroczu 2017 r. udział dzieci uprawnionych do świadczeń w ramach Programu w ogólnej liczbie dzieci do 18 roku życia wyniósł 54%.

Z powyższych danych wyraźnie wynika, że 46% dzieci zostało wykluczonych z udziału w świadczeniu.

Zgodnie ze Sprawozdaniem w okresie kwiecień 2016 r. – wrzesień 2017 r. liczba rodzin uprawnionych do świadczenia na pierwsze dziecko, czyli spełniających kryterium dochodowe w wysokości 800 zł na osobę w rodzinie lub 1200 zł na osobę w rodzinie w przypadku gdy członkiem rodziny jest dziecko z niepełnosprawnością, wynosiła przeciętnie 1 554,6 tys., w tym 676,5 tys. rodzin posiadających jedno dziecko. W całym pierwszym okresie świadczeniowym liczba rodzin uprawnionych do świadczenia z kryterium dochodowym była na podobnym poziomie osiągając we wrześniu 2017 r. poziom 1 555 tys., w tym 719,4 tys. rodzin z jedynakami. W pierwszym półroczu 2017 r. liczba rodzin uprawnionych do świadczenia na pierwsze dziecko wynosiła 1 552,4 tys. (w tym 720,3 tys. jedynaków). W drugim półroczu 2017 r. liczba rodzin uprawnionych do świadczeń na pierwsze dziecko wynosiła przeciętnie 1381,6 tys., w tym 610,6 tys. rodzin z jedynakami. Mniejsza liczba rodzin uprawnionych do świadczenia na pierwsze dziecko wynika z przyczyn wykazanych wcześniej, czyli uwzględnienia dochodów z 2016 r. i działań uszczelniających system świadczeń wychowawczych.

Dodatковым elementem wywołującym pozytywne skutki jest pełne wsparcie rodziców dzieci niepełnosprawnych, w sytuacji, których dochód na członka rodziny przekracza 1200 zł uniemożliwiając korzystanie z programu. Nowelizacja wprowadza wsparcie wszystkich rodzin wychowujących niepełnosprawne dzieci, w tym również tych, którzy nieznacznie przekraczają ustalony, sztywny próg dochodowy. Należy zauważyć, że wychowywanie dzieci niepełnosprawnych wiąże się ze znacznie wyższymi kosztami, które ponoszą rodzice. Projektodawcy proponują podwyższenie świadczenia wychowawczego przysługującego dzieciom niepełnosprawnym do wysokości 1000 zł.

Poniżej przedstawiono liczbę dzieci uprawnionych do świadczeń w Programie "Rodzina 500+" w podziale na województwa (stan na 30 września 2017 r.):

Dolnośląskie - 52%

Kujawsko-Pomorskie -60%

Lubelskie - 64%

Lubuskie -54%

Łódzkie -59%
Małopolskie -59%
Mazowieckie - 57%
Opolskie -52%
Podkarpackie -63%
Podlaskie -63%
Pomorskie -58%
Śląskie - 52%
Świętokrzyskie -63%
Warmińsko-Mazurskie -61%
Wielkopolskie -59%
Zachodniopomorskie -54%¹ .

Powyższe dane wskazują na dużą ilość dzieci „wykluczonych” z systemu wsparcia Państwa w postaci świadczenia wychowawczego. Przedmiotowa nowelizacja przeciwdziała negatywnym skutkom wykluczenia tak dużej grupy dzieci.

Uchylenie progów dochodowych warunkujących przyznanie świadczenia wychowawczego skutkuje ponadto uproszczeniem systemu weryfikacji rodziców uprawnionych do świadczenia. Należy zauważyć, że konsekwencją wprowadzenia powszechnego świadczenia zostają uchylone liczne przepisy techniczne związane z potwierdzaniem uprawnień do korzystania z programu, co projektodawcy uznają za istotne uproszczenie a także obniżenie kosztów finansowych związanych z realizacją ustawy o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci.

Szacuje się, że wprowadzenie powszechnego dostępu do programu 500+ może powodować skutki budżetu państwa w wysokości ok. 25 mld zł rocznie.

Przechodząc do projektu ustawy art. 2 – Karta Nauczyciela, zgodnie z ustawą budżetową na 2019 r. kwota bazowa służąca do wyliczania wynagrodzeń nauczycieli wyniesie 3 045,21 zł czyli wzrośnie o 145,01 zł (od kwietnia 2018 r. wynosi 2 900,20 zł). Kwota bazowa służy do obliczania średnich wynagrodzeń pedagogów, które określa

---

¹ Sprawozdanie Rady Ministrów z realizacji ustawy o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci w latach 2016-2017.

art. 30 ust. 1 Karty Nauczyciela, jej zwiększenie przekłada się też na podwyżki minimalnych kwot wynagrodzenia, co Ministerstwo Edukacji Narodowej robi w drodze rozporządzenia.

W 2019 r. wyliczone na podstawie KN i ustawy budżetowej średnie wynagrodzenia nauczycieli wynoszą brutto:

- 3 045,21 zł dla nauczyciela stażysty;
- 3380,19 zł dla nauczyciela kontraktowego;
- 4385,10 zł dla nauczyciela mianowanego;
- 5603,19 zł dla nauczyciela dyplomowanego.

Należy zauważyć, że minimalne wynagrodzenie za pracę od 1 stycznia 2019 r. wynosi 2250 złotych brutto, co biorąc pod uwagę 3045 zł dla nauczyciela stażysty nie stanowi odpowiedniej finansowej motywacji do podjęcia tego odpowiedzialnego społecznie zawodu. Ponadto wysokość podwyżek dla nauczycieli należy pomniejszyć o wskaźnik inflacji, który drastycznie obniża wysokość rzekomych podwyżek.

Dla pełnego obrazu sytuacji finansowej nauczycieli należy wskazać, że wynagrodzenie nauczycieli składa się z:

1. wynagrodzenia zasadniczego,
2. dodatków za wysługę lat, motywacyjnego, funkcyjnego oraz za warunki pracy,
3. wynagrodzenia za godziny ponadwymiarowe i godziny doraźnych zastępstw,
4. nagród i innych świadczeń wynikających ze stosunku pracy, z wyłączeniem świadczeń z zakładowego funduszu świadczeń socjalnych i dodatków socjalnych.

Powyższe dodatki wpływają na wyższą pensję nauczycieli, która zgodnie z zestawieniem z minimalną wysokością pensji oraz inflację praktycznie nie występuje. Porównując stawkę minimalnego wynagrodzenia za pracę ustaloną w 2019 r. w wysokości 2250 zł do stawek wynagrodzenia zasadniczego nauczycieli doskonale widać, że nadal w jednym przypadku wynagrodzenie to jest niższe niż kwota minimalnego wynagrodzenia za pracę. W dwóch przypadkach stawki wynagrodzenia zasadniczego są równe kwocie wynagrodzenia minimalnego, a w dwóch innych są do niego zbliżone.

Należy zauważyć, że stawki wynagrodzenia minimalnego dla nauczyciela stażysty na 2 i 3 poziomie wykształcenia stanowią w zasadzie kwotę minimalnego

wynagrodzenia za pracę, a na 1 poziomie wykształcenia (najwyższym) stanowi kwotę wyższą od kwoty minimalnego wynagrodzenia o jedynie 288 zł.

W przypadku nauczycieli stażystów i kontraktowych nie ma możliwości skompensowania stawek wynagrodzenia zasadniczego innymi składnikami wynagrodzenia (dodatkiem za wysługę lat, funkcyjnym, godzinami ponadwymiarowymi) do wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę, gdyż nauczyciele ci, albo nie nabywają prawa do określonych składników, albo nie mają właściwego doświadczenia do wykonywania określonej pracy.

Projektodawcy wychodząc naprzeciw oczekiwaniom nauczycieli proponują podniesienie wysokości minimalnych stawek wynagrodzenia zasadniczego dla nauczycieli, dla każdej z grup zaszeregowania o 1000 zł.

Ponadto proponuje się podwyższenie o 20% mnożnika określającego wysokość średniego wynagrodzenia dla nauczycieli do:

- 1) nauczyciela stażysty – 120%,
- 2) nauczyciela kontraktowego – 131%,
- 3) nauczyciela mianowanego – 164%,
- 4) nauczyciela dyplomowanego – 204%

kwoty bazowej, określanej dla nauczycieli corocznie w ustawie budżetowej.

Podwyżka wpłynie pozytywnie na status polskiego nauczyciela, który to zawód powinien cieszyć się odpowiednią renomą, co z tym związane odpowiednim poziomem wynagradzania. Projektodawcy uważają, że wprowadzenie wyższych minimalnych stawek wynagrodzenia zasadniczego dla nauczycieli wpłynie pozytywnie na jakość kształcenia, co pozostaje w oczywistym interesie publicznym, gdyż odpowiednio wynagradzane kadry wpłyną pozytywnie na jakość kształcenia w polskim systemie edukacji.

Szacuje się, że nowelizacja Karty Nauczyciela może powodować skutki budżetu państwa w wysokości ok. 6 mld zł rocznie.

Służba zdrowia to niezbędny element sprawnie funkcjonującego państwa. Szczególnie istotny dla wszystkich obywateli, każdy z nas był, jest lub będzie zmuszony do korzystania z pomocy lekarskiej.

Niestety pacjenci z obawą obserwują pogarszającą się sytuację służby zdrowia. Wydłużające się kolejki, brak dostępu do lekarzy specjalistów, nierozwiązane problemy z finansowaniem szpitali, wywołują u ludzi niepokój o bezpieczeństwo zdrowotne. Brak dostępu do odpowiednich leków, niekontrolowany ich wywóz za granicę powoduje wymierne straty dla pacjentów. Wyznaczanie terminów skutkujących kilkuletnim oczekiwaniem na planową operację stało się przykrym standardem polskiej służby zdrowia. Głośne przedwyborcze hasła, że pacjent jest najważniejszy, zderza się z twardą polską rzeczywistością, która wymaga rzetelnej naprawy. Problem służby zdrowia nie dotyczy jednostkowo lekarzy, pielęgniarek czy położnych a należy patrzeć na system służby zdrowia całościowo. Jeżeli jeden z elementów opieki zdrowotnej nie działa, cały system przestaje prawidłowo funkcjonować.

Zwiększenie wydatków na ochronę zdrowia stanowi niezbędny element reformy systemu opieki zdrowotnej. Nie może być sytuacji, w których łóżka szpitalne są systematycznie likwidowane, zamiast zwiększać zatrudnienie pracowników służby zdrowia.

Największymi wyzwaniem stojącymi przed służbą zdrowia jest dostępność do lekarzy, długie kolejki na szpitalnych oddziałach ratunkowych, brak odpowiedniej ilości kontraktacji świadczeń medycznych, przemęczenie pracowników, którzy często własnym zdrowiem przypłacają ponad standardowe dyżury. Sytuacja szpitali powiatowych jest tragiczna, brakuje pieniędzy na utrzymanie placówek i na podwyżki dla pielęgniarek, których wkrótce może zabraknąć.

Wydatki na służbę zdrowia muszą zostać podniesione w 2020 r. do sześciu procent PKB. W tym roku powinno być 5,5 procent. Zwiększenie środków rozwiąże wiele istotnych problemów, które każdego dnia odczuwają Polacy.

Polska zanotowała jeden z najniższych poziomów wydatków na służbę zdrowia - 700 euro na mieszkańca w 2016 roku. To daje Polsce trzecie miejsce od końca w Unii Europejskiej - wynika z danych opublikowanych przez Eurostat. "Wydatki na służbę zdrowia na mieszkańca wyniosły 5 tys. euro lub więcej w trzech krajach członkowskich

Unii Europejskiej w 2016 roku: w Luksemburgu - (5 600 euro), w Szwecji (5 100 euro) i Danii (5 000 euro). Trzy kraje z najniższym nakładem na służbę zdrowia na głowę w 2016 r. to Rumunia - (400 euro), Bułgaria - (600 euro) i Polska - (700 euro)". Wprowadzenie powolnego zwiększania środków na służbę zdrowia nie poprawi znacząco jakości polskiej opieki zdrowotnej.

Środki, o których mowa, zgodnie z ustawą zostają przeznaczone na:

- 1) wydatki budżetowe w części budżetu państwa, której dysponentem jest minister właściwy do spraw zdrowia;
- 2) wydatki budżetowe w dziale „ochrona zdrowia” w innych częściach budżetu państwa oraz wydatki budżetowe w innych działach budżetu państwa przeznaczone na finansowanie składki na ubezpieczenie zdrowotne;
- 3) koszty Funduszu ujęte w planie finansowym Funduszu z wyłączeniem środków z budżetu państwa;
- 4) koszty związane z realizacją staży podyplomowych lekarzy i lekarzy dentyków oraz specjalizacji lekarzy, lekarzy dentyków, pielęgniarek i położnych.

Większe nakłady na służbę zdrowia pozwolą skrócić okres oczekiwania na wizytę u specjalisty, czy przyspieszyć termin operacji odległy o kilka lat. Służba zdrowia jest fundamentem skutecznego państwa. Opieka medyczna generuje olbrzymie wydatki budżetowe, które jednak na tle europejskim w Polsce są na niskim poziomie. Zwiększenie finansowania do 6% PKB w istotny sposób zmieni obraz służby zdrowia w Polsce. Po nieudanych zmianach związanych z siecią szpitali, niepokojącym problemem jest niewystarczające finansowanie szpitali szczególnie powiatowych, tych, do których pacjent ma najbliżej, tych które świadczą opiekę medyczną dla największej ilości pacjentów. Ogólnopolski Związek Pracodawców Szpitali Powiatowych w liście otwartym do Ministerstwa Zdrowia precyzyjnie diagnozuje, iż obecna polityka MZ doprowadzi do paraliżu: „Szpitale powiatowe stanęły pod ścianą. Nie możemy pozwolić na dalsze tak duże zadłużanie się szpitali i mamy taką obawę, że niektóre regulacje prawne mogą doprowadzić nawet do zamykania niektórych szpitali, tych mniejszych powiatowych, bez jednoczesnego odpowiedniego zabezpieczenia tych świadczeń w powiecie”. Wskazują na niezbędne podwyższenie poziomu wyceny świadczeń o 15%. Jest jednak odwrotnie, Narodowy Fundusz Zdrowia nie zwiększył wyceny świadczeń a

nawet je obniżył np. w zakresie chorób wewnętrznych. Po likwidacji łóżek dla chorych w szpitalach, czas na poprawę jakości leczenia.

Większe środki przełożą się na większą liczbę lekarzy, większą liczbę pielęgniarek i położnych, umożliwią wprowadzenie podwyżek dla personelu medycznego. Głównym skutkiem wzrostu środków na służbę zdrowia będzie zadowolony pacjent.

Projektodawcy w odniesieniu do osób niepełnosprawnych proponują wprowadzenie dodatku rehabilitacyjnego dla osób o znacznym stopniu niepełnosprawności w wysokości 500 zł miesięcznie. Postuluje się wprowadzenia dodatku rehabilitacyjnego dla osób niepełnosprawnych w stopniu znacznym, niezdolnych do samodzielnej egzystencji po ukończeniu 18 lat w kwocie 500 zł miesięcznie, bez kryterium dochodowego.

Z danych GUS na temat zasiłków rodzinnych z 2015 roku wynika, że rok wcześniej w łącznej liczbie zasiłków pielęgnacyjnych 74,6 proc. wypłacono dla osób niepełnosprawnych w wieku 16-74 lata, 22,8 proc. dla niepełnosprawnych dzieci w wieku poniżej 16 lat i 2,6 proc. dla osób, które ukończywszy 75 lat nie miały uprawnienia do dodatku pielęgnacyjnego.

Wynikałoby z tego, że liczba dorosłych osób z niepełnosprawnością niezdolnych do samodzielnej egzystencji może wynosić nawet 650 tysięcy osób. Biorąc pod uwagę powyższe można szacować, że koszt dla budżetu państwa wprowadzenia dodatku pielęgnacyjnego wyniósłby ok 4 mld zł rocznie.

Należy zauważyć, że w ustawie o szczególnych rozwiązaniach wspierających osoby o znacznym stopniu niepełnosprawności, uchwalonej po protestach rodziców i dorosłych dzieci niepełnosprawnych zostało wprowadzone podwyższenie o 130 zł renty socjalnej oraz wprowadzenie szczególnych uprawnień w dostępie do świadczeń opieki zdrowotnej, usług farmaceutycznych oraz wyrobów medycznych dla osób z orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności. Najważniejszy postulat wprowadzenia dodatku rehabilitacyjnego nie został wprowadzony.

Projekt ustawy powoduje pozytywne skutki społeczne, gospodarcze i prawne.

Projekt nie powoduje negatywnych skutków finansowych dla budżetów jednostek samorządu terytorialnego.

Projekt wprowadza konieczności wydania aktów wykonawczych.

Projekt jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.